"ज्ञानको देस्रो नेत्र नै जीवनमा, सुख र शान्तिको आधार हो"

गीत:– आज अन्धेरै में हाम इंसान....

ओम् शान्ति। गीतमा सुन्यौ, हामी मनुष्यहरू अँध्यारोमा छौं। तर अहिले त दुनियाँले सम्झन्छ– हामी धेरै उज्यालोमा छौं, कति उज्यालो भएको छ! चन्द्रमा सम्म जान सक्छौं, आकाश, ताराहरूमा घुम्न सक्छौं। आज मनुष्यले के गर्न सक्दैन! त्यसैले यी सबै कुरालाई देखेर मनुष्यहरूले सम्झन्छन् धेरै उज्यालो भएको छ। तर गीतमा छ हामी अँध्यारोमा छौं। त्यो कुन अँध्यारोको कुराको हो? जबकि यति खोज गरिरहेका छन्, चन्द्रमा तारासम्म पनि जाने हिम्मत देखाइरहेका छन्। यी सबै भएर पनि जुन चीज जीवनमा चाहिन्छ, जुन जीवन सुख र शान्तिले सम्पन्न हुनु पर्ने हो त्यो छैन। त्यसमा त मनुष्य माथि गएका छैनन् नि। जीवनमा त सुख शान्तिको सट्टा अझै दु:ख अशान्ति बढ्दै गइरहेको छ। त्यसैले यो सिद्ध भएको छ– जे मनुष्यलाई चाहिएको छ त्यसमा तल हुँदै गएका छन्, त्यसको अन्धकार छ। अहिले हेर घर बसेर यता हेर्छन्, उता कुरा गर्छन्, टेलिभीजन, रेडियो– यी सबै चीजहरू छन् तर फेरि पनि जुन जीवनको शुख शान्ति भनिन्छ त्यो चीज छैन नि। त्यसको नै अन्धकार छ। त्यसैले भनिन्छ आज मनुष्य अँध्यारोमा छन्। आज हेर रोगको लागि कति उपचार, कति दवाई आदिहरू निकालिरहन्छन् तर रोगीहरू त फेरि पनि बढ्दै गएका छन्। हाम्रो लागि दु:ख अशान्ति बढ्दै नै गइरहेको छ, त्यसैले बोलाउँछन्– अब तिमी आऊ। कसलाई बोलाउँछन्? यसको लागि कुनै मनुष्यलाई बोलाउँदैनन्, परमात्मालाई नै पुकार्छन्। मनुष्य सँग त दिनको लागि केही छँदा पनि छैन। हामी सबै मनुष्य हौं भन्छन् भने त्यसमा साधू, सन्त, महात्मा आदि सबै आए। जसको लागि सम्झन्छन्– उनीहरूले हामीलाई पार गर्छन्, अब उनीहरू पनि त मनुष्य हुन् र सबै मनुष्य अन्धकारमा छन्। जुन चीज हामीलाई चाहिएको छ, त्यो मिलिरहेको छैन। त्यसैले परमात्मालाई पुकार्छन् र गाउँछन् पनि– अन्धाको लट्ठी हजुर हुनुहुन्छ। तर अन्धो केमा छन्? यस्तो त होइन, हेर्नको लागि आँखा छैनन्। यी पदार्थ तथा अरू सबैलाई हेर्नको लागि यी आँखा त छन् तर त्यो नेत्र छैन जसलाई ज्ञान नेत्र भनिन्छ। जीवनमा पूर्ण सुख शान्ति कसरी आउँछ? यही नेत्र अथवा ज्ञान छैन। तर त्यो ज्ञान नेत्र कुनै यहाँ निस्किएर आउँदैन, यो जुन चित्रकारहरूले देवताहरूको चित्रमा तेस्रो आँखा देखाएका छन्, यसबाट कतिले सम्झन्छन् सायद तीनवटा आँखा भएका मनुष्यहरू कुनैबेला थिए होलान्, तर यस्ता तीनवटा आँखा भएका मनुष्य त हुँदैनन्। यी सबै जुन चित्रमा अलंकार छन्, यिनीहरूको पनि अर्थ बुझ्नु पर्छ। कहिल्यै तीन आँखा भएका मनुष्य हुँदैनन्, चाहे देवता हुन्, चाहे कोही पनि हुन्। मनुष्य नै देवता हुन् र मनुष्य नै असुर हुन्। त्यो हो मनुष्यको योग्यता। बाँकी यस्तो होइन, त्यसले कुनै मनुष्यको शरीरको बनावटलाई फेरिदिन्छ, जसबाट कसैको चारवटा हात आउँछन् या तीनवटा आँखा निक्लन्छन्! अथवा कुनै असुर छ भने त्यसमा केही अरू बनावटमा फरक पर्छ। जब मनुष्य अयोग्य हुन्छ तब उसलाई भनिन्छ असुर र योग्यतामा जब सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण, सम्पूर्ण निर्विकारी हुन्छ अनि ऊ देवता हुन्छ। बाँकी शरीरको बनावटमा फरक पर्दैन, उसको योग्यतामा फरक अवश्य पर्छ, जसलाई पवित्र अपवित्र भन वा गुण अवगुण सम्पन्न भन वा भ्रष्टाचार, श्रेष्ठचार भन। यी सबै शब्द आचरण माथि पर्छ। चार हातको पनि अर्थ छ– दुई हात नारीका, दुई हात पुरुषका। त्यसैले नारी र पुरुष जब पवित्र हुन्छन्, तब चतुर्भुजको दुईवटा मुकुट, राजवंशको चिन्ह

देखाउँछन्। यस्तो राजवंश जुनबेला थियो त्यो राज्यमा सबै नारी र पुरुष सुखी थिए। त्यसैले त्यसलाई चतुर्भुजको रूपमा देखाइएको हो र रावणलाई १० शिर भएको देखाउँछन्, त्यसको पनि अर्थ छ। १० शिर भएको कुनै मनुष्य हुँदैन। यो पनि एक विकारहरूको निशानी हो, जब अपवित्र प्रवृत्ति हुन्छ तब ५ विकार स्त्रीका र ५ विकार पुरुषका मिलाएर १० शिर देखाइदिएका हुन्। त्यसैले यी पुरुष र नारी जब अपवित्र हुन्छन् तब संसार यस्तो दु:खी हुन्छ र जब पुरुष र नारी पवित्र हुन्छन् तब संसार सुखी हुन्छ। जब मनुष्यहरू पवित्र हुन्छन् तब स्वाभाविक स्वस्थ हुन्छन् र उनीहरूको अनुहार, बनावट, प्राकृतिक सुन्दरता आदिमा फरक हुन सक्छ। बाँकी यस्तो होइन, उनीहरू कुनै ३ आँखा अथवा १० शिर आदि भएका हुन्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ– हेर, यो ज्ञानको नेत्र हो। यो ज्ञानको नेत्बद्वारा नै सदा सुख शान्ति प्राप्त गर्न सक्छौ। यहाँ त सबै मनुष्यहरू खोजी-खोजी थाकिसकेका छन्, जति खोजिरहेका छन् त्यति अरू दु:ख-अशान्ति बढ्दै गइरहेको छ। हेर, खोज त सुखको लागि गरिरहेका छन् तर फेरि पनि उनीहरूबाट त्यही चीजहरू बन्दै गइरहेका छन् जुन अझै दु:ख दिनेवाला छन्। अहिले यी बम आदि के-के चीजहरू निकालेका छन्। नत्र यही विज्ञानलाई यदि राम्रो तरिकाले उपयोगमा लगाइयो भने चीजहरूबाट धेरै सुख मिल्न सक्छ। तर विनाशकाले विपरीत बुद्धि छ नि, त्यसैले त्यो बुद्धिबाट काम नै उल्टो भइरहेको छ। यो समय नै विनाशको हो त्यसैले बुद्धिले काम नै उल्टो गर्छ, दुनियाँको नाश नै सोच्दछ। त्यसैले भनिन्छ विनाश काले विपरीत बुद्धि। विपरीत बुद्धि को सँग? परमात्मा सँग। त्यसैले अहिले कसैको पनि प्रीत परमात्मा सँग छैन। माया सँग सबैको प्रीत भएको छ।

कतिले फेरि सम्झन्छन्– हामीले यी आँखाद्वारा जे पनि देख्छौं त्यो माया हो, यो शरीर पनि माया हो, यो संसार पनि माया हो, यो धन सम्पत्ति पनि माया हो, तर माया यिनलाई भनिँदैन। धन सम्पत्ति त देवताहरू सँग पनि थियो। शरीर त देवताहरूको पनि थियो र संसारमा त देवताहरू पनि थिए। त्यसो भए के ती पनि माया थिए त? होइन। माया भनिन्छ ५ विकारलाई। विकार नै माया हो र यो मायाले नै दु:ख दिन्छ, बाँकी धन सम्पत्ति कुनै दुख दिने चीज होइन। सम्पत्ति त सुखको साधन हो, तर त्यो सम्पत्तिलाई पनि अपवित्र कसले बनायो? ५ विकारले। त्यसैले माया रूपी विकारको कारणले हरेक वस्तु दु:खका कारण बनेका छन्। अहिले धनबाट पनि दु:ख, शरीरबाट पनि दु:ख, हरेक वस्तुबाट दु:ख प्राप्त भइरहेको छ किनकि हरेक वस्तुमा अहिले माया प्रवेश भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– अब यो मायालाई निकाल तब तिमीलाई यही शरीरबाट, सम्पत्तिबाट र संसारबाट सदा सुख मिल्छ, जसरी देवताहरूलाई थियो।

मायाबाट बच्नुको अर्थ, यस्तो होइन शरीरबाट नै निक्लौं वा हामी संसारमा नै नआऊँ। यस्तो पनि कतिले सम्झन्छन्– यो संसार नै माया हो वा भनिदिन्छन् जगत मिथ्या हो तर जगत मिथ्या होइन, जगत अनादि हुन्छ, यसलाई मिथ्या बनाइएको हो। विकारहरूको कारणले मनुष्यहरू दु:खी भएका हुन्। अब यो संसारलाई पवित्र बनाउनु छ। यो संसार पवित्र थियो, त्यो पवित्र संसारमा देवताहरू रहन्थे, तिनीहरू पनि यही संसारका मनुष्य थिए। देवताहरूको दुनियाँ माथि कहाँ छ र? हामी मनुष्यहरू नै जब देवता थियौं तब त्यो संसारलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो। हामी मनुष्यहरू नै स्वर्गवासी थियौं अर्थात् त्यो समय स्वर्गको थियो। हाम्रो वंश स्वर्गमा चल्थ्यो, त्यसैले यी सबै कुरालाई बुझेर मायालाई मेटाउनु छ अर्थात् विकारहरूलाई जित्नु छ

किनकि यो धन पनि अहिले विकारी कर्मको हिसाबको कारणले त्यसबाट दु:ख हुन्छ, शरीर पनि विकारी भएको कारणले त्यसमा रोग, अकाले मृत्यु भइरहन्छ जसबाट दु:ख मिल्छ। नत्र हाम्रो शरीरमा कहिल्यै रोग थिएन, कहिल्यै अकाले मृत्यु हुँदैनथ्यो किनकि पवित्रताको बलबाट बनेको थियो, अहिले विकारले बनेको छ त्यसैले यसमा दु:ख छ। अब यो दु:खबाट निकाल्न र संसारलाई सुखी बनाउनको लागि उहाँलाई बोलाउँछन्। अहिले बाबाले हामीलाई ज्ञानको नेत्र दिइरहनु भएको छ, त्यसलाई बुद्धिमा धारण गर्नु छ। यो ज्ञानको तेस्रो नेत्र हामी ब्राह्मणहरू सँग छ, देवताहरू सँग हुँदैन। पहिला हामी शुद्र थियौं, शुद्र अर्थात् विकारी, अहिले विकारीबाट पवित्रताको मार्गमा आफ्नो पाउ राखेका छौं। त्यसैले हामी ब्राह्मण भयौं। ब्राह्मणहरू सँग नै तेस्रो आँखा हुन्छ र देवता भए पछि फेरि प्रारब्ध हुन्छ। देवताहरूलाई फेरि ज्ञान नेत्रको आवश्यकता हुँदैन। त्यसैले जति पनि अलंकारहरू छन् शङ्ख, चक्र, गदा, पदम आदि– यी सबै हामी ब्राह्मणहरूका हुन्, देवताहरूका होइनन्।

यो शङ्ख पनि ज्ञानको हो, तर भक्तिमार्गमा उनीहरूले यसलाई स्थुल रूपमा राखिदिएका छन्। गदा अर्थात् ५ विकार माथि हामीले विजय प्राप्त गरेका छौं। चक्र हो चार युगको । हामी नै पहिला देवता थियौं फेरि कसरी तल आयौं? अहिले फेरि बाबा आउनु भएको छ माथि उठाउनको लागि। त्यसैले यो सारा चक्र अहिले हामीले पूरा गरेका छौं। यही हो स्वदर्शन चक्र अर्थात् स्वलाई दर्शन अर्थात् साक्षात्कार भएको छ। कसैले भन्छन्, यो पुरानो कसरी भयो? अरे! यो नियम हो। समयमा पुरानो हुनु नै छ। जब पुरानो हुन्छ तब नयाँ बनाइन्छ। त्यसैले यी सारा कुरा बुझ्नु पर्ने हुन्छ। हरेक चीजको, हरेक कुराको कस्तो-कस्तो नियम हुन्छ। त्यसैले अहिले हामीले पुरुषार्थ गरेर माथि उठ्नु छ, नयाँ बन्नु छ। बाँकी यस्तो भन्न सकिँदैन– बाबा हुनुहुन्थ्यो भने हामीलाई गिर्न किन दिनु भयो? उहाँले गिर्न कहाँ दिनु भएको हो र! हामी गिरेनौं भने बाबाले फेरि उठाउन कसरी आउने? गिरेका छौं तब त उहाँ आउनु भएको छ। उहाँको गायन पनि छ– पतितलाई पावन बनाउनेवाला, यदि पतित नै भएनौं भने पावन बनाउनेवाला उहाँलाई भन्ने पनि कसरी? त्यसैले पतित हुनु छ फेरि पावन हुनु छ, फेरि पावनबाट पतित हुनु छ, यो सारा चक्कर छ त्यसैले यो चक्करलाई पनि बुझ्नु छ र स्वयं पतितबाट पावन बन्नु छ, पूज्यनीय बन्नु छ तब त हाम्रो पनि महिमा हुन्छ। त्यसैले बन्ने र बनाउनेवालाको महिमाको गायन हुन्छ। यसमा बन्नेवाला र बनाउनेवाला दुवै चाहिन्छ नि। यस्तो कहाँ हुन्छ र बन्नेवाला पनि स्वयं, बनाउनेवाला पनि स्वयं। आत्मा सो परमात्मा, परमात्मा सो आत्मा... यस्तो त होइन नि। बन्नेवाला अलग र बनाउनेवाला अलग हुन्छ त्यसैले यो कुरामा कहिल्यै अलमलमा नपर, हामी बन्नु छ, माथि उठ्नु छ, पुरुषार्थ गर्नु छ। बाबा आएर हामीलाई यथार्थ पुरुषार्थ कस्तो हुन्छ? त्यसको ज्ञान दिनुहुन्छ। उच्च प्राप्तिको पुरुषार्थ कुनचाहिँ हो, त्यो अहिले सिकाउनुहुन्छ, अहिले सम्म हामीलाई कसैले पनि त्यो पुरुषार्थ सिकाएनन् किनकि सिकाउनेवाला स्वयं नै चक्करमा छन् नि। माथि उठाउनेवाला पनि अहिले आउनु भएको छ र आएर माथि उठ्ने पुरुषार्थ अहिले बताउनुहुन्छ। हामीले जति धारण गर्छौं त्यति प्रारब्ध पाउँछौं। यो सबै ज्ञान अहिले बुद्धिमा छ, त्यसको लागि हामीले के मेहनत र के पुरुषार्थ गर्नु छ त्यसको ध्यान राख्नु छ। बाँकी चक्र त आफ्नो समयमा चल्नु नै छ।

बाबा जो अहिले यस्तो उच्च कार्य गर्नको लागि उपस्थित हुनु भएको छ, त्यसबाट पूरा-पूरा लाभ लिनु छ। बाँकी क्राइस्ट, बुद्ध जसले पनि आएर कुनै कार्य गरे, त्यो कार्य अकैं हो, त्यो हाम्रो कला कम हुने समय हो। अहिले यो चढ्तीकलाको समयको हो त्यसैले समयलाई पनि जान्नु छ। यो समय हो सबै आत्माहरूलाई वापस लैजाने, माथि लैजाने। उनीहरू त आउँछन् नै द्वापरकाल देखि र कलियुगलाई तल हुनु नै छ। त्यसैले उनीहरूलाई तल नै आउनु छ, पावनबाट पतित नै बन्नु छ, त्यसैले उनीहरूको लागि भन्न सकिँदैन– उनीहरू पतितलाई पावन बनाउनेवाला हुन्। उहाँ एक नै हुनुहुन्छ जो आएर पतितलाई पावन बनाउनुहुन्छ, अर्थात् सर्व आत्माहरूलाई गति सद्गतिमा लैजानुहुन्छ, त्यसैले एकको नै जिम्मेवारी भयो नि। कोही जतिसुकै महान आत्मा होस्, ऊ पहिला पवित्र आउँछ फेरि उसलाई तल नै जानु छ किनकि उसको चक्रको यस्तो घुम्ती हुन्छ त्यसैले तल नै आउनु पर्छ। आफ्नो नियम अनुसार सबैलाई त्यो चक्र पार गर्नु पर्छ। त्यसैले अहिले समय हो चढ्ने र चढाउने एक बाबा नै निमित्त हुनुहुन्छ। हामीले अहिले त्यो सौभाग्य बाबाबाट लिनु छ। अच्छा।

अहिले यहाँ तिमीहरूको धेरै आम्दानी भइरहेको छ, एकबाट सयगुणा, हजार गुणा आफ्नो कमाई जम्मा गरिरहेका छौ। जसले उत्साहले गर्छ त्यो उत्साहको पनि प्राप्ति हुन्छ। जसले लाचारीले गर्छ, दिक्क भएर अप्ठेरो मानेर गर्छ वा कसैले देखाउनको लागि गर्छ भने उसलाई त्यही हिसाबले मिल्छ। कतिलाई मनमा रहन्छ दुनियाँले देखोस् मैले यो गरें, त्यो गरे... कतिले दान पनि गर्छन् देखाउनको लागि दान गर्छन् ताकि सबैलाई थाहा होस्। तर त्यो दानको तागत आधा त निक्लन्छ। त्यसैले गुप्तको धेरै महत्त्व छ, त्यसमा तागत हुन्छ, त्यसको हिसाब धेरै मिल्छ र देखाउनाले त्यसको हिसाब कम हुन जान्छ। त्यसैले गर्ने पनि तरिका हुन्छ। सतो गुणी, रजो गुणी, तमो गुणी कर्मको पनि हिसाब हुन्छ। त्यसैले हामीले कसरी आफ्नो कर्मलाई श्रेष्ठ बनाउने र कुन तरिकाले गर्ने जसले हाम्रो भाग्य उंच बनोस् त्यसको पनि ढङ्ग चाहिन्छ। यदि यसरी राम्रो ढङ्गले चलिरहेका छौं भने अवश्य उंच तकदिर बन्दै गइरहेको छ। अच्छा!

बापदादा एवं मम्माका मीठे-मीठे सपूत बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

वरदान:– बाबा समान बेहदको वृत्ति राख्ने मास्टर विश्व कल्याणकारी भव

बेहदको वृत्ति अर्थात् सर्व आत्माहरू प्रति कल्याणको वृत्ति राख्नु– यही मास्टर कल्याणकारी बन्नु हो। केवल आफ्नो वा आफ्नो हदको निमित्त बनेका आत्माहरूको कल्याण अर्थ होइन, सर्वको कल्याणको वृत्ति होस्। जो आफ्नो उन्नतिमा, आफ्नो प्राप्तिमा, आफू प्रति सन्तुष्ट, राजी भएर चल्छ, ऊ स्व-कल्याणी हो। तर जो बेहदको वृत्ति राखेर बेहद सेवामा व्यस्त रहन्छ, उसलाई भनिन्छ बाबा समान मास्टर विश्व कल्याणकारी।

स्लोगन:– निन्दा-स्तुति, मान-अपमान, हानि-लाभमा समान रहनेवाला नै वास्तविक योगी आत्मा हो।